

1. Sygn. akt I C 462/21

a. **WYROK**

b. **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 29 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dominika Czarnecka

Protokolant: Marta Antonowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2021 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko (...) w T. Zarząd Wojewódzki (...) w G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 462/21

UZASADNIENIE

W maju 2021 r. powód (...) Spółka Akcyjna w G. wniósł pozew przeciwko (...) (...) (...) w T. (...) (...) (...) w G. o zapłatę kwoty 34.308,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie – precyzyjnie wskazanymi w treści pozwu – oraz kosztami postępowania.

Uzasadniając wysunięte przez siebie żądanie powód wskazał, że strony postępowania łączyła umowa sprzedaży i świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej. Wobec prawidłowo realizowanego zobowiązania przez zakład energetyczny, względem pozwanego zostały wystawione następujące faktury VAT: nr (...). Pozwany nie uregulował należności wynikających z wyżej wskazanych dokumentów księgowych. W tym stanie rzeczy powód wystawił również względem pozwanego notę odsetkową. Mimo że należności ze wszystkich wystawionych przez powoda dokumentów są już wymagalne, pozwany nie realizuje ciążącego na nim obowiązku zapłaty. Ponadto pozwany nie zareagował na wystosowane do niego wezwanie do zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że w okresie od 2016 r. do 2020 r. prawidłowo wywiązywał się z wiążącej go umowy sprzedaży energii elektrycznej, terminowo regulując faktury VAT wystawiane na bieżąco przez powoda, na podstawie licznika stanowiącego własność przedsiębiorstwa energetycznego. Dopiero w 2020 r. powód zupełnie arbitralnie i dowolnie dokonał zmiany wcześniej wystawionych faktur, żądając dopłaty ponad 17.000 zł. Tak ogromna kwota zupełnie nie koresponduje z wartością zużywanej przez pozwanego energii elektrycznej. Co więcej, dodatkowe naliczenia powoda dotyczą także okresów, w których pozwany nie prowadził już działalności i nie wykazywał żadnych poborów energii. W dalszej kolejności pozwany podniósł, że

rozliczając faktury korygujące powód w ogóle nie wziął pod uwagę faktu, iż pozwany prawidłowo opłacał faktury pierwotne, co ma wpływ na wysokość istniejącego zobowiązania. Równolegle pozwany odnotował, że powód w żaden sposób nie wykazał, aby dane ujawnione na pierwotnych fakturach VAT były błędne i wymagały korekty. Co więcej, twierdzenia zakładu energetycznego co do konieczności skorygowania faktur są niekonsekwentne i pozostają ze sobą w sprzeczności. Raz powód twierdzi, że podstawę wystawienia faktur korygujących stanowiło „wadliwe działanie układu pomiarowego”. Innym znowu razem powód podaje, że dokonał korekty faktur „w związku z błędem systemowym po wymianie licznika polegającym na rozliczaniu z mnożną x1 zamiast x30”. Jeżeli chodzi o pierwsze stanowisko, to pozwany zaprzecza, aby zainstalowana u niego aparatura pomiarowa była wadliwa. Jeżeli chodzi zaś o drugi argument, to pozwany zaznacza, że zawarta przez strony umowa nie przewiduje żadnego czynnika mnożącego dla ustalenia ceny. Powód nie przedłożył również żadnego innego dokumentu, z którego taki sposób dokonywania naliczeń by wynikał. Ostatecznie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w świetle art. 554 k.c.

Powód złożył replikę do odpowiedzi na pozew, w której podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podkreślił, że przyczyną wystawienia korekt faktur jest bez wątpienia zastosowanie błędnej mnożnej x1 podczas wystawiania faktur za dostawę energii elektrycznej w miejsce prawidłowej mnożnej x30. Myli się pozwany, iż okoliczność ta powinna wynikać ze stosunku zobowiązaniowego. Wynika ona z kwestii technicznych. Każdy układ półpośredni rozliczany jest według obowiązującej mnożnej. W miejscach o średnim i dużym zapotrzebowaniu na energię elektryczną montuje się układy pomiarowe półpośrednie, w których pomiarowi podlegają tylko niektóre obwody. Przekładniki prądowe obniżają wartość prądu wtórnego względem pierwotnego w sposób proporcjonalny, dzięki czemu mierząc wartość prądu płynącego w uzwojeniu wtórnym i znając wartość przekładni, można wyznaczyć wartość prądu w uzwojeniu pierwotnym. Odczytywanie zatem wskazania licznika do pomiaru półpośredniego wymaga znajomości wartości przekładni zastosowanych przekładników, by móc odczytać pierwotny prąd płynący od instalacji, do której jest podpięty przyrząd pomiarowy. Mnożna zależna jest zatem od posiadanego przez odbiorcę licznika i przekładni przekładników pomiarowych. W realiach niniejszej sprawy licznik zamontowany u pozwanego oraz przekładnia przekładników pomiarowych wymagały przy odczycie zużytej energii zastosowania mnożnej x30 w celu prawidłowego ustalenia ilości dostarczanej energii. Na skutek błędu systemu przyjmowano mnożną x1, co zaniżało pomiar.

Równolegle powód podkreślił, że wbrew zarzutom podnoszonym przez pozwanego należności uiszczone na poczet pierwotnie wystawionych faktur VAT zostały rozliczone, a żądanie pozwu obejmuje jedynie należności wynikające z faktur korygujących.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) (...) (...) w T. Zarząd Wojewódzki (...) (...) w G. prowadziło w budynku przy ul. (...) w T. działalność gospodarczą w zakresie gastronomii, polegającą na utrzymywaniu stołówki pracowniczej i organizowaniu imprez okolicznościowych.

Dowody: zeznania świadka H. H. – k. 169v.-170 [00:11:01-00:26:33]; zeznania świadka D. W. – k. 171 [00:42:24-00:51:05]; zeznania członka zarządu pozwanego J. P. w trybie zabezpieczenia – k. 171-171v. [00:52:35-01:08:31] zeznania członka zarządu pozwanego M. L. w trybie zabezpieczenia – k. 171v.-172 [01:08:32-01:19:46]

W dniu 28 września 1999 r. (...) (...) (...) w T. Zarząd Wojewódzki (...) (...) w G. zawarł z (...) Spółką Akcyjną umowę o sprzedaż energii elektrycznej nr (...). Na podstawie zawartej umowy przedsiębiorstwo energetyczne zobowiązało się do sprzedaży energii elektrycznej dla budynku przy ul. (...) w T., przy zachowaniu przyłącza o mocy 40,0 kW i napięcia zasilania 0,4 kV, a odbiorca zobowiązał się do zakupu tej energii. Ilość przesyłanej energii miał określać stan licznika energii elektrycznej nr (...), a moc przyłączeniowa miała być pobierana przez urządzenie trójfazowe 4,0 kW oraz urządzenie jednofazowe 20,0 kW. Strony umówiły się, że należności za sprzedaną energię elektryczną będą regulowane przez odbiorcę na podstawie wystawianych przez zakład energetyczny faktur VAT, w terminach na nich wskazanych. Jednocześnie odbiorca zobowiązał się do zabezpieczenia przed utratą, zniszczeniem i uszkodzeniem

urządzenia pomiarowo-rozliczeniowego oraz zobowiązał się do umożliwienia przedsiębiorstwu energetycznemu kontroli układu pomiarowo-rozliczeniowego oraz warunków dostarczania energii.

Dowód: umowa sprzedaży energii elektrycznej – k. 11-14

W miejscu prowadzenia działalności gospodarczej licznik energii elektrycznej znajdował się na zapleczu, w oddzielnej skrzynce zabezpieczonej zasuwą. Bieżący dostęp do licznika miał jedynie gospodarz obiektu, co uniemożliwiało dotarcie do niego osobom postronnym. Z kolei pracownicy zakładu energetycznego, po zgłoszeniu swojego przybycia gospodarzowi obiektu, zyskiwali nieograniczony dostęp do licznika, w ramach którego mogli swobodnie dokonywać odczytów, czy też przeprowadzać prace konserwacyjne i naprawcze.

Dowody: zeznania świadka H. H. – k. 169v.-170 [00:11:01-00:26:33]; zeznania świadka D. W. – k. 171 [00:42:24-00:51:05]; zeznania członka zarządu pozwanego J. P. w trybie zabezpieczenia – k. 171-171v. [00:52:35-01:08:31]; zeznania członka zarządu pozwanego M. L. w trybie zabezpieczenia – k. 171v.-172 [01:08:32-01:19:46]

Następcą prawnym (...) Spółki Akcyjnej jest (...) Spółka Akcyjna w G..

Twierdzenia niesporne

W dniu 7 listopada 2016 r. zakład energetyczny dokonał wymiany licznika energii elektrycznej dla punktu poboru prądu w budynku przy ul. (...) w T..

Po wymianie licznika dostawca energii (...) S.A. wystawił względem odbiorcy (...) (...) (...)w T. Zarząd Wojewódzki (...) (...) w G. następujące dokumenty księgowe:

- w dniu 29 stycznia 2017 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 08.11.2016-24.01.2017 na kwotę 620,69 zł z terminem płatności do dnia 13 lutego 2017 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt fizyczny; należność została opłacona w terminie;

- w dniu 3 kwietnia 2017 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 25.01.2017-16.03.2017 na kwotę 656,43 zł z terminem płatności do dnia 18 kwietnia 2017 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt fizyczny; należność została opłacona w terminie;

- w dniu 30 maja 2017 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 17.03.2017-12.05.2017 na kwotę 659,24 zł z terminem płatności do dnia 13 czerwca 2017 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt fizyczny; należność została opłacona w terminie;

- w dniu 11 sierpnia 2017 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 13.05.2017-12.07.2017 na kwotę 657,36 zł z terminem płatności do dnia 25 sierpnia 2017 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt fizyczny; należność została opłacona z nieznacznym opóźnieniem;

- w dniu 27 października 2017 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 13.07.2017-30.09.2017 na kwotę 667,07 zł z terminem płatności do dnia 10 listopada 2017 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona w terminie;

- w dniu 4 grudnia 2017 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.10.2017-30.11.2017 na kwotę 662,79 zł z terminem płatności do dnia 18 grudnia 2017 r.; wskazania zużycia energii

stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona w terminie;

- w dniu 5 lutego 2018 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.12.2017-31.01.2018 na kwotę 671,04 zł z terminem płatności do dnia 19 lutego 2018 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona z nieznacznym opóźnieniem;

- w dniu 4 kwietnia 2018 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.02.2018-31.03.2018 na kwotę 655,47 zł z terminem płatności do dnia 18 kwietnia 2018 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona z nieznacznym opóźnieniem;

- w dniu 5 września 2018 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.07.2018-31.08.2018 na kwotę 645,07 zł z terminem płatności do dnia 19 września 2018 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona z nieznacznym opóźnieniem;

- w dniu 4 listopada 2018 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.09.2018-31.10.2018 na kwotę 654,21 zł z terminem płatności do dnia 23 listopada 2018 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona z nieznacznym opóźnieniem;

- w dniu 6 stycznia 2019 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.11.2018-31.12.2018 na kwotę 661,08 zł z terminem płatności do dnia 21 stycznia 2019 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona z opóźnieniem;

- w dniu 6 maja 2019 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.03.2019-30.04.2019 na kwotę 521,31 zł z terminem płatności do dnia 20 maja 2019 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona w terminie;

- w dniu 4 września 2019 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.07.2019-31.08.2019 na kwotę 502,98 zł z terminem płatności do dnia 18 września 2019 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona w terminie;

- w dniu 4 listopada 2019 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.09.2019-31.10.2019 na kwotę 504,30 zł z terminem płatności do dnia 18 listopada 2019 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona z nieznacznym opóźnieniem;

- w dniu 6 stycznia 2020 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.11.2019-31.12.2019 na kwotę 504,30 zł z terminem płatności do dnia 20 stycznia 2020 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt szacowany; należność została opłacona w terminie;

- w dniu 3 marca 2020 r. dostawca energii wystawił względem odbiorcy fakturę VAT za okres rozliczeniowy 01.01.2020-19.02.2020 na kwotę 1.169,63 zł z terminem płatności do dnia 17 marca 2020 r.; wskazania zużycia energii stanowiące podstawę dla obliczenia należności ustalono w oparciu o odczyt fizyczny, przeprowadzony w dniu 19 lutego 2020 r.

Dowody: faktury VAT – k. 112-113; 114-115; 116-117; 118-119; 120-121; 122-123; 124-125; 126-127; 128-129; 130-131; 132-133; 134-135; 136-137; 138-139; 140-141; 142-143

Kwoty ujawniane na wystawianych przez dostawcę fakturach VAT nie budziły wątpliwości księgowej obsługującej (...) (...) (...) w T. Zarząd Wojewódzki (...) (...) w G.. Kwoty te były podobne do kwot występujących we wcześniejszych okresach. Dlatego też księgowa nie zlecała ich weryfikacji, ograniczając się do wydawania dyspozycji zapłaty.

Dowód: zeznania świadka M. K. – k. 170v. [00:34:27-00:42:21]

Po fakcie wymiany licznika w dniu 7 listopada 2016 r. pracownicy zakładu energetycznego wielokrotnie zjawiali się w budynku przy ul. (...) w T. w celu dokonania osobistego odczytu stanu zużycia energii elektrycznej lub sprawdzenia stanu przyłącza. Nigdy nie zgłoszono żadnych zastrzeżeń, co do poprawności funkcjonowania licznika.

Z końcem 2019 r. pozwany zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej w budynku przy ul. (...) w T.. Sprzęty elektryczne zostały odłączone i przewiezione w inne miejsce.

Dowody: zeznania świadka H. H. – k. 169v.-170 [00:11:01-00:26:33]; zeznania świadka D. W. – k. 171 [00:42:24-00:51:05]; zeznania członka zarządu pozwanego J. P. w trybie zabezpieczenia – k. 171-171v. [00:52:35-01:08:31]; zeznania członka zarządu pozwanego M. L. w trybie zabezpieczenia – k. 171v.-172 [01:08:32-01:19:46]

W dniu 10 marca 2020 r. (...) S.A. poinformował (...) S.A., że sprzedawca energii najprawdopodobniej źle interpretował dane odczytywane z licznika zainstalowanego w dniu 7 listopada 2016 r. dla punktu poboru prądu w budynku przy ul. (...) w T.. Odczyt był rozliczany przy uwzględnieniu mnożnej x1, gdy tymczasem dla licznika danego typu powinien być rozliczany z mnożną x30. Zalecono dokonanie przeliczenia zużycia energii.

Dowód: wiadomość elektroniczna – k. 162

W dniu 13 marca 2020 r. dostawca energii (...) S.A. wystawił względem odbiorcy (...) (...) (...) w T. Zarząd Wojewódzki (...) (...) w G. następujące dokumenty księgowe:

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 29 stycznia 2017 r., za okres rozliczeniowy 08.11.2016-24.01.2017, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.584,97 zł (należne 2.205,66 zł – uiszczone 620,69 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 3 kwietnia 2017 r., za okres rozliczeniowy 25.01.2017-16.03.2017, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.479,33 zł (należne 2.135,76 zł – uiszczone 656,43 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 30 maja 2017 r., za okres rozliczeniowy 17.03.2017-12.05.2017, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.561,32 zł (należne 2.220,56 zł – uiszczone 659,24 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 11 sierpnia 2017 r., za okres rozliczeniowy 13.05.2017-12.07.2017, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.506,65 zł (należne 2.164,01 zł – uiszczone 657,36 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 27 października 2017 r., za okres rozliczeniowy 13.07.2017-30.09.2017, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.755,70 zł (należne 2.421,61 zł –

uiszczone 665,91 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 4 grudnia 2017 r., za okres rozliczeniowy 01.10.2017-30.11.2017, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.699,43 zł (należne 2.363,38 zł – uiszczone 663,95 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 5 lutego 2018 r., za okres rozliczeniowy 01.12.2017-31.01.2018, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.884,53 zł (należne 2.555,57 zł – uiszczone 671,04 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – uszkodzony układ pomiarowy;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 4 kwietnia 2018 r., za okres rozliczeniowy 01.02.2018-31.03.2018, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.381,16 zł (należne 2.036,63 zł – uiszczone 655,47 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 29 maja 2018 r., za okres rozliczeniowy 01.04.2018-30.04.2018, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 533,70 zł (należne 856,02 zł – uiszczone 322,32 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 4 lipca 2018 r., za okres rozliczeniowy 01.05.2018-30.06.2018, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 981,75 zł (należne 1.623,53 zł – uiszczone 641,78 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – uszkodzony układ pomiarowy;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 5 września 2018 r., za okres rozliczeniowy 01.07.2018-31.08.2018, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.081,47 zł (należne 1.726,54 zł – uiszczone 645,07 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 4 listopada 2018 r., za okres rozliczeniowy 01.09.2018-31.10.2018, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.239,45 zł (należne 1.889,71 zł – uiszczone 650,26 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – uszkodzony układ pomiarowy;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 6 stycznia 2019 r., za okres rozliczeniowy 01.11.2018-31.12.2018, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.546,18 zł (należne 2.207,26 zł – uiszczone 661,08 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – uszkodzony układ pomiarowy;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 5 marca 2019 r., za okres rozliczeniowy 01.01.2019-28.02.2019, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.696,94 zł (należne 2.208,29 zł – uiszczone 511,35 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – uszkodzony układ pomiarowy;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 6 maja 2019 r., za okres rozliczeniowy 01.03.2019-30.04.2019, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1.360,28 zł (należne 1.881,59 zł – uiszczone 521,31 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – uszkodzony układ pomiarowy;

- fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury VAT z dnia 3 marca 2020 r., za okres rozliczeniowy 01.01.2020-19.02.2020, ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 17.155,77 zł (należne 18.325,40 zł – uiszczone 1.169,63 zł) z terminem płatności do dnia 27 marca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego;

Dowody: faktury korygujące VAT – k. 15-17; 18-20; 21-23; {24, 26-27}; 28-30; 31-33; 34-36; 37-39; 40-42; 43-45; 46-48; 49-51; 52-54; 55-57; 58-60; {25, 61-62}; 63-65; 66-68; 69-71

Odbiorca złożył reklamację od wystawionych przez dostawcę energii faktur korygujących. Wskazał, że wystawienie takich faktur nie miało żadnych podstaw, albowiem w lokalu, w którym pozwany prowadził działalność gospodarczą nigdy nie doszło do awarii układu pomiarowego.

W odpowiedzi sprzedawca energii stwierdził, że wniesione reklamacje zostały odrzucone, albowiem należności stwierdzone fakturami korygującymi są prawidłowe, gdyż zostały wyliczone na podstawie danych przekazanych od dystrybutora. Przyczyną zaistniałej różnicy jest przyjęcie innej mnożnej.

Dowód: odpowiedź na reklamację – k. 160-161

W dniu 13 maja 2020 r. dostawca (...) S.A. wystawił względem odbiorcy (...) (...) (...) w T. Zarząd Wojewódzki (...) (...) w G. fakturę VAT nr (...) za okres rozliczeniowy 20.02.2020-31.03.2020 na kwotę 39.351,23 zł, z czego kwota 324,68 zł miała dotyczyć aktualnego zużycia energii, ustalonego w oparciu o odczyt zdalny, kwota 577,92 zł miała stanowić odsetki za opóźnienie w zapłacie poprzednich faktur, a kwota 38.448,63 zł miała stanowić przeterminowane zadłużenie odbiorcy. Termin płatności ustalono na dzień 27 maja 2020 r. Tego samego dnia dostawca wystawił fakturę korygującą dotyczącą faktury VAT z dnia 13 maja 2020 r., ustalając wartość skorygowanego rozliczenia na kwotę 1,02 zł z terminem płatności do dnia 1 lipca 2020 r.; jako przyczynę korekty wskazano – błąd dotyczący układu pomiarowego. Równoległe dostawca wystawił notę odsetkową za opóźnienie w płatności należności wynikających z poprzednich faktur na łączną kwotę 577,92 zł.

Dowody: faktura VAT nr (...) – k. 63-65; faktura korygująca – k. 69-71; nota odsetkowa – k. 74-75

Pismem z dnia 15 czerwca 2020 r. (...) (...) (...) w T. Zarząd Wojewódzki (...) (...) w G. przypomniał (...) S.A. o złożonym przez siebie oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy sprzedaży energii elektrycznej i zażądał natychmiastowej likwidacji licznika w obiekcie.

Dowód: pismo (...) k. 110

Pismem z dnia 17 czerwca 2020 r. sprzedawca energii poinformował odbiorcę, iż uznaje podniesiony przez niego zarzut przedawnienia w odniesieniu do faktur VAT nr (...), w związku z czym umarza wierzytelność w zakresie 6.256,95 zł.

Następnie w dniu 21 lipca 2020 r. dostawca (...) S.A. wystawił względem odbiorcy Kasyno (...) (...) T. Zarząd Wojewódzki (...) (...) G. fakturę VAT nr (...) za okres rozliczeniowy 01.04.2020-26.06.2020 na kwotę 34.308,76 zł, z czego kwota 837,54 zł miała dotyczyć aktualnego zużycia energii, ustalonego w oparciu o odczyt fizyczny, kwota 742,72 zł miała stanowić odsetki za opóźnienie w zapłacie poprzednich faktur, a kwota 32.728,50 zł miała stanowić przeterminowane zadłużenie odbiorcy. Termin płatności ustalono na dzień 4 sierpnia 2020 r. Równoległe dostawca wystawił notę odsetkową za opóźnienie w płatności należności wynikających z poprzednich faktur na łączną kwotę 742,72 zł.

Dowody: pismo sprzedawcy energii – k. 111; faktura VAT nr (...) – k. {25, 61-62}; nota odsetkowa – k. 72-73

Pismem z dnia 18 sierpnia 2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 34.308,76 zł w terminie 7 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało powtórzone w dniu 28 września 2020 r., jednakże odbiorca energii nie wyraził woli spełnienia wysuniętego roszczenia.

Dowody: przedsądowe wezwania do zapłaty – k. 76-79

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dokumentów złożonych do akt postępowania przez strony. Autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana. Pozwany zakwestionował natomiast wiarygodność przedłożonych przez powoda faktur korygujących w zakresie wyliczeń zadłużenia odbiorcy energii elektrycznej. Sąd uznał, że stwierdzona w nich należność skorygowana nie znajduje oparcia w pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie. Dlatego też dokumenty te nie mogły stanowić skutecznego dowodu na istnienie realnego zadłużenia pozwanego.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach świadków oraz członków zarządu pozwanego. Pominięte przez Sąd zostały jedynie zeznania świadka K. K., albowiem świadek nie pamiętał już okoliczności związanych z wykonywaniem prac elektrycznych u pozwanego. Jeżeli natomiast chodzi o zeznania świadków H. H., M. K., D. W. oraz zeznania członków zarządu pozwanego J. P. i M. L., to w ocenie Sądu zeznania te były jasne, logiczne i spójne – zarówno wewnątrz, jak i wzajemnie wobec siebie. Świadkowie oraz członkowie zarządu pozwanego spontanicznie i szczegółowo opisali zdarzenia związane z wykonywaniem umowy o sprzedaż energii elektrycznej, odnieśli się do umiejscowienia licznika, jego stanu, otrzymywanych na przestrzeni wielu lat faktur oraz dokonywanych rozliczeń. Opisali również okoliczności zakończenia umowy i dokonania ostatecznego rozliczenia licznika. Twierdzenia stojących przed Sądem osób w pełni korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebranym w sprawie. Dlatego też Sąd dał wiarę tym zeznaniom w pełnym zakresie.

Niespornym między stronami było to, iż wiązał je stosunek obligacyjny powstały na podstawie umowy o sprzedaż energii elektrycznej z dnia 13 października 1999 r. Legitymacja powoda, jako następcy prawnego podmiotu zawierającego w/w umowę, nie została zakwestionowana przez pozwanego. Nie było również spornym, iż na przestrzeni 2016-2020 pozwany na bieżąco opłacał wszystkie należności wynikające z wystawianych przez powoda faktur VAT. Okoliczności te przyznał wprost pełnomocnik procesowy powoda. Sporne między stronami było natomiast to, czy powód zasadnie dokonał wystawienia faktur korygujących z dnia 13 marca 2020 r., tj. czy ujawnione w nich wartości skorygowanych należności zostały naliczone prawidłowo i są należne sprzedawcy energii. Sporne było również to, czy dochodzone przez powoda roszczenie jest przedawnione.

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, że żądanie pozwu podlega oddaleniu.

Art. 7 ust. 1 zd. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania i przyłączenia, w pierwszej kolejności, instalacji odnawialnego źródła energii, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru.

Art. 555 k.c. stanowi, że przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Z kolei w myśl art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Strony niniejszego postępowania łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej. Na podstawie tej umowy przedsiębiorstwo energetyczne zobowiązało się do sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi przesyłowej, natomiast odbiorca zobowiązał się do odbierania energii elektrycznej i zapłaty za nią. Wedle postanowień umownych rozliczenie za dostarczoną energię elektryczną miało odbywać się na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego, wyposażonego w licznik (§ 3 ust. 1). W zawartej między stronami umowie nie zdefiniowano rodzaju układu pomiarowo-rozliczeniowego, właściwego dla budynku odbiorcy. Do umowy nie dołączono również żadnej

dokumentacji technicznej, z której wynikałoby, czy układ, z którego korzysta odbiorca jest układem bezpośrednim, czy pośrednim.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że w dniu 7 listopada 2016 r. został wymieniony u pozwanego licznik energii elektrycznej. Po dokonaniu wymiany sprzedawca energii nie zarejestrował żadnych nieprawidłowości pomiarowych. Nie stwierdził również nieprawidłowości w zabezpieczeniu licznika przez odbiorcę. Stąd też rozliczał pobór energii w dotychczasowy sposób, wystawiając okresowe faktury VAT. Odbiorca z kolei nie odnotował, by zmiana licznika wiązała się ze zmianą wysokości zużycia energii lub zmianą wysokości płaconych rachunków. Odbiorca nie kwestionował zatem rozliczeń sprzedawcy w wystawianych przez niego fakturach VAT.

Poprawna współpraca stron zakończyła się w dniu 13 marca 2020 r., kiedy to sprzedawca zdecydował się wystawić 16 faktur korygujących, zmieniających wysokość należności objętych poprzednimi fakturami. W treści faktur korygujących wskazywano na dwa powody dokonywania korekty: albo powoływano się na uszkodzony układ pomiarowy, albo powoływano się na błąd dotyczący układu pomiarowego. Należy zatem domniemywać, że sprzedawca chciał rozróżnić powody, dla których dokonuje korekt poszczególnych faktur. Odbiorca odmówił zapłaty faktur korygujących podnosząc, że w toku wykonywania umowy sprzedaży energii elektrycznej nigdy nie odnotowano uszkodzenia układu pomiarowego, ani nigdy nie stwierdzono błędów odczytu zużycia energii, co sugeruje treść faktur korygujących. Wtedy też stanowisko powoda uległo zmianie. Sprzedawca zaczął podnosić, iż dokonane przez niego korekty wiążą się z faktem zastosowania uprzednio przy obliczeniach wadliwej mnożnej dla wskazań poboru z licznika elektrycznego. Zamiast bowiem wskazania z licznika poddać mnożnej x30, poddawano je mnożnej x1. Odbiorca konsekwentnie odmawiał zapłaty skorygowanych należności, argumentując, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że należna cena za energię elektryczną powinna być wyliczona w sposób ujawniony w fakturach korygujących.

Należy mieć na względzie, że proces cywilny jest procesem kontradyktoryjnym, który cechuje się tym, iż co do zasady wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem to na nich spoczywa ciężar dowodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2010 r., sygn. I BU 8/10; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. II CSK 297/10).

Art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnym. Strona, która podnosi w procesie pewne okoliczności lub fakty, powodujące powstanie określonych skutków prawnych, zobowiązana jest te okoliczności lub fakty przed Sądem udowodnić. Odmienna regulacja powodowałaby bowiem powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia (zob. też T. Sokołowski, Komentarz do art. 6 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, Lex 2009). Jeżeli stronie nie uda się udowodnić okoliczności lub faktów przez nią powołanych, ponosi ona negatywne skutki procesowe, gdyż Sąd nie będzie opierał się na tych okolicznościach lub faktach w swoim rozstrzygnięciu (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2010 r., sygn. IV CSK 25/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2011 r., sygn. VI ACa 966/10).

Mając na względzie powyższe Sąd rozpoznający niniejszą sprawę stanął na stanowisku, że w świetle art. 6 k.c. ciężar udowodnienia istnienia oraz wysokości zobowiązania wynikającego z umowy spoczywa na powodzie, jako na podmiocie, który z tychże faktów wywodzi skutki prawne. W przypadku umowy sprzedaży energii elektrycznej istnienie zobowiązania zależne jest od faktu poboru energii. Również zatem ciężar dowodu wykazania tej kwestii spoczywa na stronie powodowej, która jednak może ją wykazać za pomocą wszystkich dostępnych dla siebie środków dowodowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 grudnia 2016 r., sygn. V ACa 769/15). W związku z tym, że strona pozwana zaprzeczyła, ażeby zaprezentowana przez powoda wysokość zadłużenia została prawidłowo ustalona, ciężar dowodu wrócił na stronę powodową i strona powodowa temu ciężarowi nie sprostała. Zgodnie z § 37 ust. 1 rozporządzenia Ministra Energii z 6 marca 2019 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w przypadku stwierdzenia błędów w pomiarze lub odczycie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego lub innych nieprawidłowości, które spowodowały zawyżenie albo zaniżenie należności za pobraną energię elektryczną, przedsiębiorstwo energetyczne dokonuje korekty uprzednio

wystawionych faktur. Przy czym zgodnie z § 38 ust. 1 w/w rozporządzenia podstawą do wyliczenia wielkości korekty faktur, o których mowa w § 37 ust. 1, jest wielkość błędu odczytu lub wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego. Powód w niniejszym postępowaniu nie wykazał, by nastąpił jakikolwiek błąd układu pomiarowego, czy też by układ ten był uszkodzony, choć właśnie te okoliczności wskazał w fakturach korygowanych jako przyczyny korekty. Pozwany zaprzeczył zaś, by kiedykolwiek nieprawidłowości w działaniu układu pomiarowego zostały zauważone. Rzeczą powoda było zatem przedstawienie takiego materiału dowodowego, w szczególności w postaci opinii biegłego, z którego wada tego układu by wynikała i który uzasadniałby korektę faktur w świetle w/w przepisów. Powód obowiązku tego jednak nie wykonał.

Brak jest też dowodu, z którego wynikałaby wysokość mnożnej, jaka ma być zastosowana. Brak jej tak w umowie, jak i w innych dokumentach złożonych do akt. Niezależnie od tego wątpliwości budzi też korygowanie faktur po około dwóch latach od upływu okresu rozliczeniowego, gdyż ujemnie to wpływa na sytuację prawną dłużnika w kontekście przedawnienia roszczenia. W ocenie Sądu możliwość wystawienia faktur korygujących istniała już w chwili pierwotnego rozliczenia objętych pozwem należności (art. 120 § 1 k.c.). W tym kontekście należności stwierdzone fakturami VAT nr (...) niewątpliwie są przedawnione, skoro ich terminy płatności przypadają na 2017 r., a pozew wniesiono w 2021 r. Zresztą powód przyznał kwestię tego przedawnienia już na etapie przedsądowym postępowania (k. 111). Równolegle należy zaznaczyć, że przywołany przez pozwanego art. 554 k.c. w zw. z art. 555 k.c., przewidujący dwuletni termin przedawnienia, ma zastosowanie jedynie do czynności sprzedaży energii elektrycznej. Jeżeli chodzi o usługę dystrybucji energii, to powinien mieć do niego zastosowanie trzyletni termin przedawnienia z art. 118 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 19 stycznia 2017 r., sygn. I ACa 522/16). W tym kontekście w ocenie Sądu należności ujęte w fakturach VAT nr (...) uległy przedawnieniu co do kwot za sprzedaż energii, zaś za jej dystrybucję nie. Należności z faktur nr (...) nie uległy zaś przedawnieniu.

Dodatkowo w toku sprawy nie udowodniono, jaki w ogóle układ istnieje w miejscu odbioru energii. Idąc dalej, nie udowodniono również w jaki sposób powinno naliczać się zużycie energii elektrycznej dla deklarowanego układu. Należy odnotować, że w pomiarach półpośrednich wskazania licznika są mnożone przez przekładnię przekładnika prądowego. Tym samym wartość energii przyjętej do rozliczeń na podstawie pomiaru w układzie półpośrednim stanowi iloczyn energii wskazanej przez licznik oraz znamionowej wartości przekładni przekładnika prądowego. Taki stan rzeczy potwierdził sam powód w złożonej przez siebie replice, gdzie stwierdził, że dokonanie prawidłowego pomiaru wymaga znajomości wartości przekładni zastosowanych przekładników. Na gruncie niniejszego postępowania powód nie wykazał należycie ile wynosi znamionowa wartość przekładni przekładnika prądowego, stosowanego dla danego odbiorcy. Tym samym niemożliwym było uznanie, że wyliczenia dokonane przez powoda są poprawne.

Jedynym środkiem dowodowym, z którego wynika wielkość mnożnej powiązanej ze znamionową wartością przekładni przekładnika prądowego, jest wiadomość elektroniczna nadana do powoda przez (...) S.A. Sąd uznał, że okazany środek dowodowy jest niewystarczający, by przesądzić o poprawności sposobu naliczania zobowiązania pozwanego. Należy zauważyć, że operator energii elektrycznej jest podmiotem gospodarczo powiązany ze sprzedawcą energii. Interesy obu tych podmiotów w relacji do osób trzecich są ze sobą zbieżne. Zmiana sposobu naliczania zobowiązania przez sprzedawcę po otrzymaniu wiadomości od operatora nie może zatem zostać uznana za poprawną a priori. W celu wykazania poprawności działania sprzedawcy koniecznym jest udowodnienie istnienia podstawy, określającej prawidłowy sposób wykonywania obliczeń realnego zużycia energii. Tymczasem powód zaniechał jakiejkolwiek inicjatywy dowodowej w tym zakresie. Powód ani nie przedłożył dokumentacji technicznej, która dawałaby odpowiedzi na sporne między stronami kwestie, ani nie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który mógłby wypowiedzieć się o rodzaju istniejącego u pozwanego układu pomiarowo-rozliczeniowego oraz wysokości stosowanego mnożnika w odniesieniu do istniejącej przekładni przekładnika prądowego. Tym samym w sprawie brak jest podstaw do uznania, iż pierwotnie naliczane przez sprzedawcę energii należności za zużycie energii były błędne i koniecznym było dokonanie ich korekty. Brak jest również podstaw do uznania, że dokonana przez powoda korekta została wykonana poprawnie i terminowo.

Jeżeli chodzi o należności z faktur VAT nr (...), w zakresie w jakim faktury te obejmują należności za aktualne zużycie energii w okresie od 20 lutego 2020 r. do 26 czerwca 2020 r., Sąd uznał, iż wyliczone przez powoda zobowiązanie budzi wątpliwości, w konsekwencji czego nie mogło zostać zasądzone. Dokonując aktualnych obliczeń powód używa bowiem zmienionej przez siebie metodologii, dokonując pomnożenia odczytu licznika przez mnożną x30. W wyżej poczynionych rozważaniach wyjaśniono już, że przyjęcie dla obliczania zużycia energii mnożnej o takiej wysokości nie jest uzasadnione w świetle treści stosunku zobowiązaniowego stron, ani nie zostało umotywowane techniczną specyfikacją istniejącego układu pomiarowo-rozliczeniowego. Wysokość tychże należności również należy zatem poczytywać jako niewykazanych.

Jeżeli chodzi o świadczenie odsetkowe należ mieć na względzie, że odsetki są świadczeniem akcesoryjnym, którego powstanie uzależnione jest od istnienia świadczenia głównego, którego w sprawie nie wykazano (por. Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r., sygn. III CZP 42/04).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, na podstawie art. 555 k.c. w zw. z art. 535 k.c., jak też na podstawie art. 481 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c., Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Niniejszy spór przegrał w całości powód. Tym samym Sąd zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika, ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.